

V R T E C .

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 1.

V Ljubljani 1. januarija 1887.

Leto XVII.

„Vrtec“ berimo!

V naš preljubi vrt zeleni,
Z živim plotom ograjeni,
Hódimo otroci radi,
Kar od nekdanj je v navadi.
Svoje vsak imamo delo,
V prsih srce vsak veselo.
Nihče delati ne zabi,
Jurče žanje, Marko grabi;
Minka naša ljubeznjiva
Nežnim rožicam priliva.
Jerica pa nogovíce,
Plete záse, za sestriče.
Málika najraje mala
S púnico bi se igrala.
Vsak veselje ima svoje,
Jeden skače, drugi poje.
A kedó je najmodreji?
To veljá pač o Andreji. —
Sredi vrta gre stezica,
Konec steze je klopca,
Oj klopca v lipi senci,
Ki častimo jo Slovenci.

Na klopico on se vsede,
Modre govori besede:
„Dosti ste se vže trudili;
Po končanem opravili,
Počiváti nam sladkó bo.
Preganjajmo pa lenóbo!
Ko smo delo dovršili,
Zdaj berimo „Vrtec“ mili.
Čujte peseneo prijetno,
Blagoglasno in umétno.
Zgodbe, právljice berite
Resne, smešne, čudovite.
Ukovitih spisov tudi
Prisvojiti vsak se trudi.
To zastávico ugáni,
Kdó jo znaš, na zadnjem strani.
A najbolj, saj vem, vas mika
Marsiktera v „Vrteci“ slika.
Kar nas je, veliki, máli,
„Vrtec“ bomo prebiráli.
„Vrtec“ dá nam dušne pašé,
„Vrtec“ je zavéjte našé.

Fr. Krek.